

CLOELIA

Mucius Scaevola csodálatra méltó hőstette megmentette Rómát. Összeülhettek a két nép vezetői, hogy békéről tárgyaljanak. Porsenna ugyan tárgyalás közben említést tett arról, hogy a Tarquiniusokat talán vissza lehetne helyezni uralmukba, de ez teljesen hiábavaló volt. Nem is tette másért, csak mert megígérte a Tarquiniusoknak, de tudta jól előre, hogy a rómaiak visszautasítják kérését. Hanem abban sikerült megegyezniük, hogy a vejibeliak visszakapják azokat a földeket, melyeket még Romulus vett el tőlük. Porsenna még azt is kérte, hogy adjanak a rómaiak kezeseket, ha azt akarják, hogy a Janiculus dombról is kivonja őrcsapatát.

A rómaiak ezt a feltételt is elfogadták. Így hát a békét megkötötték. A király elvezette seregét, és eltávozott a római földről. Nem volt többé ellenség sehol!

És mindez Mucius Scaevolának volt köszönhető! De most a római hősiességnek újabb dicsősége támadt, ezúttal egy hajadon személyében.

Cloelia egyike volt a túsul adott hajadon lányoknak. Amikor a visszavonuló etruszok nem messze a Tiberistől táborot vertek, ő - mikor a nagy melegben az örök elszunnyadtak - társnőit mind kicsempészte a táborból.

Mire észrevették szökésüket, ők már a Tiberisbe merülve javában úsztak a túlsó part felé. Hiába hajigálták rájuk a dárdákat, sértetlenül partra értek. Cloelia visszavitte társnőit szüleik házába.

Amikor a királynak hírül vitték Cloeliáék szökését, nagy haragra lobbant. Azonnal követeket menesztett Rómába, hogy Cloeliát kezesül visszakövetelje, a többiekkel nem törődött.

- Mondjátok meg a rómaiaknak, ha a kezeset vissza nem adják, úgy tekintem őket, mint a szerződés megszegőit, és azonnal visszafordítom seregemet Róma ellen.

Az adott szó kötelezte ugyan a rómaiakat, de azért próbálták menteni a hős leányt. Azt üzenték Porsennának, hogy ők a szerződés szerint átadták a túsokat, arról nem tehetnek, hogy visszaszöktek, miért nem vigyáztak rájuk jobban? Mikor erre Porsenna seregét visszafordította, és újabb háború fenyegetett, Cloelia maga könyörgött a szenátusnak, hogy szolgáltassák ki Porsennának. Az atyák, ha nehéz szívvel is, de teljesítették kérését. Cloeliát visszavezették az etruszok táborba.

Porsennának a követek hírül vitték Cloelia visszatérésének történetét.

A király nem győzött csodálkozni.

- Micsoda nép ez! Micsoda bámulatos emberek ezek a Coclesok meg Muciusok! És még Cloeliák is akadnak köztük.

A leányt maga elé bocsátva, így szólott hozzá:

- Dicsérem, leány, vakmerőségedet és hazaszeretetedet, és nemcsak hogy nem büntetlek meg, hanem megjutalmazlak érte. Jutalmad az lesz, hogy szabadon bocsátlak, és azonfelül a nálam kezességben levő túsok közül is kiválaszthatod azokat, akiket akarsz, és magaddal viheted őket Rómába.

Cloelia a túsok közül a fiatalokat választotta ki. Ezt maguk a túsok is helyeselték, hiszen az ellenség kezei közül elsősorban a fiatalokat kell kimenteni, akik majdan pajzsai és dárdái lesznek Rómának.

A béke tehát ismét helyreállt a rómaiak és az etruszok között. A rómaiak azt a hősiességet, melyet Cloelia tanúsított, mely eddig nőben páratlan volt, páratlan ajándékkal hálálták meg. Lovas szobrot állítottak neki. Ott állt ez a szobor a *Szent út* mellett, ahol az a Velia domb tetejére kapaszkodik, századokon át hirdetve egy római nő dicsőségét. Porsenna egyre jobban tisztelte a rómaiakat. Nem felejtette el, mit mondott a szenátus, mikor ő Tarquinius érdekében szót emelt:

- Ha azt akarod, hogy városunk megmaradjon, akkor akard azt is, hogy szabad maradjon.

Porsenna a Tarquiniusokat nem hitegette, és megmondta nekik, hogy keressenek száműzetésüknek más helyet, mint Clusium. A rómaiakkal kötött békét nem engedte többé zavarni. Barátságát nemcsak szavakkal, hanem tettekkel is bizonyította. Valamennyi túszt szabadon bocsátotta, és azt a földet, melyet szerződés szerint Vejihez csatoltak volna, ismét visszaadta Rómának.

De legszebb és legbarátibb cselekedete talán az volt, hogy amikor táborot bontott a Janiculuson, megparancsolta katonáinak, hogy minden élelmiszert hagyjanak ott. Tudta, hogy Róma mekkora szükségét szenved. Az ő tábora pedig telve volt a szomszédos földek és egész Etruria gazdag termésével. Így aztán vége szakadt Rómában a sok nélkülözésnek.

Így kötöttek a rómaiak tartós és hű békét Porsennával.